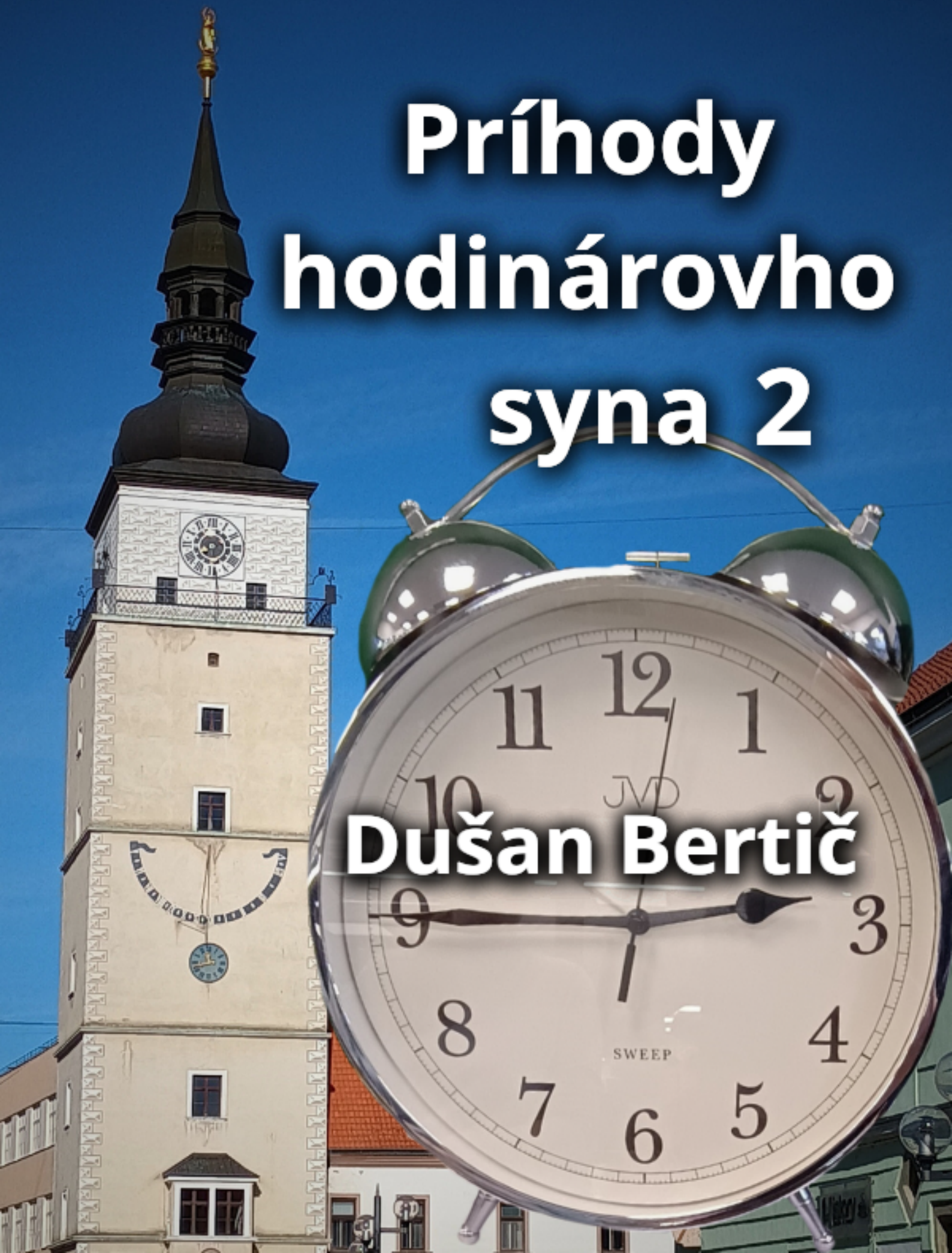

Príhody hodinárovho syna 2

Dušan Bertič

Dušan Bertič

PRÍHODY HODINÁROVHO SYNA 2

Príhovor

Tak si predstavte, deti, čo sa mi prihodilo! Keďže si začínate čítať aj túto druhú knihu o hodinárovom synovi, určite sa domnievate, že tá prvá mala úspech. Ved' som sa tak v jej závere vyjadril, že ak zaujme a bude na ňu ohlas, možno porozmýšľam a napíšem aj druhú knihu. Kiežby to bola pravda! Ach, ani sa nepýtajte, koľko ľudí si kúpilo tú prvú knihu! Pravdaže, určite by to dopadlo inak, keby bola tá prvá kniha a aj táto, nie v tejto elektronickej podobe, ale fyzickej. Ale čo nie je, to sa môže stať.

Takže toto bola tá menej radostná správa. Tá dobrá je, že sa mi nedávno, pred pár mesiacmi, podarilo stretnúť sa s hodinárovým synom, teda Dušanom. A on mi, predstavte si povedal, že si spomenul ešte na kopu iných príbehov. A vyrozprával mi ich. Tak som sa rozhodol, že keď ich je toľko, bola by ich škoda nechať upadnúť do zabudnutia. Preto som v prvej knihe nadhodil tú možnosť pokračovania. A hľa! Je tu! Teraz si môžete prečítať druhú časť príhod hodinárovho syna. Ale Dušan má tiež svoju rodinu o ktorú sa musí postarať. Našťastie si našiel čas, aj na mňa, aby sa v svojich spomienkach opäť vrátil o päťdesiat rokov späť do svojich detských čias. Myslím, že rovnako ako mňa, to teší aj vás.

Som veľmi rád, že vás teraz môžem opäť potešiť týmito ďalšími príbehmi. A ako inak, aj vás určite poteší, že v každom jednom príbehu, tak, ako to bolo aj v prvej knihe, nájdete praktické poučenie do života. Možno si ju budete čítať sami, alebo vám z nej budú čítať rodičia, súrodenci, alebo starí rodičia, ktorí vás ľúbia a vy ich tiež ľúbite. Určite vám radi vysvetlia niektoré veci, ktorým hneď na prvýkrát neporozumiete. Predsa len, je to už takmer päťdesiat rokov, čo sa tieto príhody stali. A vtedy bol úplne iný svet, v akom žijeme dnes. Určite si vaši rodičia či starí rodičia radi zaspomínajú na to svoje detstvo a čo vtedy zažili. Nepochybujem, že aj oni toho zažili toľko, že by to stačilo na napísanie knihy. A ktovie? Možno sa medzi vami, deťmi, nájde zopár odvážlivcov a začne si tie príbehy zapisovať. Myslím, že to nie je vôbec zlý nápad! Ja vám v každom prípade všetkým prajem príjemný čitateľský zážitok pri čítaní aj tejto druhej časti príhod hodinárovho syna!

D.B.

Príbeh prvý

Ako sa stratil na poli.

Ten, kto z vás čítal prvú knihu si určite pamätá, že prvý príbeh, ktorý zažil Dušan, si nemohol pamätať, lebo bol ešte malým bábätkom v kočíku. A predstavte si, Dušan si spomenul ešte na jeden svoj zážitok, ktorý si nemohol pamätať, lebo bol malý. Aj keď už vedel chodiť, ale rozprávať ešte poriadne nevedel. Takže toto je druhý prípad, keď sa o tom dozvedel od svojich rodičov. Samozrejme, keď už bol veľký.

Stalo sa vám už niekedy, že ste niečo stratili? Určite ste boli veľmi rady, keď ste potom tú stratenú vec skôr či neskôr našli. Ja si myslím, že na svete je veľmi málo ľudí, ktorí v živote nič nestratili. Opýtajte sa otecka, alebo mamičky, čo a koľko toho stratili počas života oni. Čo sa im z toho podarilo nájsť a čo nie?

Stalo sa však už niekomu z vás, že ste sa stratili vy osobne? Pri hocijakej príležitosti. Keď ste boli napríklad s rodičmi na nákupoch, v obchodnom centre, na nejakom jarmoku alebo na výlete v lese? Ako ste sa v tej chvíli cítili? Asi nie veľmi príjemne! Keď ste si to uvedomili, určite ste začali mať obavy, alebo dokonca pociťovať strach. A niektorí z vás sa aj rozplakali.

Nielen deti sa strácajú, ale častokrát môžeme počuť správy, alebo vidieť v televízii, že aj dospelí ľudia sa niekedy dokážu stratiť. Teraz nemyslím na takých, ktorí sú napríklad veľmi chorí a naozaj za to nemôžu.

Premýšľali ste niekedy nad tým, prečo, alebo z akého dôvodu sa dokážu stratiť či zablúdiť aj dospelí ľudia?

Keď sa spýtate svojich rodičov, určite vám budú vedieť povedať nejakú vlastnú skúsenosť zo života. Myslím, že to nezostane len pri jednej či dvoch.

Ešte sa vám musím priznať pri tejto príležitosti k jednej veci. Ja sa občas, ale až doteraz, po celý život strácam. Mám totižto slabšiu orientačnú schopnosť. Našťastie som sa vždy dokázal nejako nájsť, alebo mi pomohli nejakí ľudia. To sa však týkalo len tých vážnejších stratení. Preto sa z nich snažím poučiť, aby som sa im v budúcnosti vyhol. A samozrejme najlepší spôsob je chodiť vo dvojici, alebo v skupine. Najmä vtedy, ak chodíme na do hôr.

Vráťme sa však k nášmu Dušanovi. A k jeho rodičom. Kedysi mali ľudia svoje políčka a chodili sa o ne starať. Mali na nich všeličo posadené a zasiate. Dušanovi rodičia mali tiež na jednom z takých políčok vinohrad v niekoľkých radoch a tiež zopár stromov. Chodili tam spolu so svojimi deťmi. Tie väčšie museli pomáhať a tie menšie, ako Dušan, sa hrali pri batožine. To bol väčšinou košík, v ktorom si priniesli nejaké jedlo a v hlinenom džbáne vodu.

Že neuhádnete, čo sa vtedy pridávalo do vody, aby sa ňou lepšie zahasil smäd? Nájdete ho takmer v každej kuchyni. Pár kvapiek octu! Veru tak!

Dušan sa teda mal zdržiavať pri tejto batožine. Ale dlho mu to nevydržalo. Mama mu síce povedala, aby nikam nešiel a bol na dohľad, ale to by predsa nebola on, keby na to čoskoro nezabudol. Ved' bol ešte malý. A okrem toho, okolo neho sa nachádzalo množstvo vecí, ktoré bolo treba preskúmať! Aj keď sa len učil rozprávať, príkazu rozumel.

Bolo krásne letné počasie. Vzduch bol presýtený všelijakými vôňami. Práve takými, aké v lete majú byť. Okolo vinogradov boli polia, na ktorých pracovali ľudia. Zberali a zväžali úrodu. Ako áno, ako nie, milý Dušan sa vybral objavovať svet. Možno ho zaujali malé lúčne koníky, ktoré cvrlikali v sviežej tráve a smiešne poskakovali sem a tam. Alebo ho zaujal farebný motýľ ľahúčko sa vznášajúci v povetrí? Mohli to byť aj čvrikajúce vrabce, preletujúce z kríka na krík. Odrazu sa ocitol na poli. Najprv si ho ľudia ani nevšimli, ale potom videli, že sa ten malý chlapec akosi len motá kade tade a je bez rodičov. Problém ale bol, že ho nikto nepoznal! Aj jemu došlo, že sú okolo neho samí cudzí ľudia a medzi nimi nikde nevidel svoju mamu a ani nikoho zo súrodencov. Zašiel naozaj príďaleko! Svet bol taký veľakánsky! Malými nôžkami ledva prepletal po hrboľatom poli a veru, už ho začali aj dosť bolieť. Okrem toho bolo leto, veľmi teplo a bol už poriadne vysmädnutý.

„Mama! Mama!“ začal nariekať a pustil sa do plaču. Ale nikto mu nedokázal pomôcť. Nevedel ani ukázať, odkiaľ prišiel. Niektorí radili, aby ho vzali do dediny a tam sa uvidí, lebo sa už začalo zvečerať. Ale do ktorej? Nablízku boli dve. Našťastie, nakoniec sa predsa len našli nejakí ľudia z tej istej dediny, ktorí poznali jeho rodinu. Vzali si ho k sebe a dali sa mu napiť vody. Jediné, na čo si Dušan hmlisto spomínal bolo, že mu dávali jesť aj melón. Ale keď mi to vtedy rozprával, nebol si istý, či to tak bolo, lebo predsa bol len veľmi malý. Len sa mu často snívalo, ako sedí na poli pri nejakom mužovi a žene a tí mu dávajú jesť melón. Možno sa to tak odohralo a možno nie. Dušan pripustil, že o tom melóne a ľudoch sa mu mohlo začať snívať až po tom, čo mu to vyrozprávala mama, keď už bol väčší. Dôležité je však to, že nakoniec všetko dobre dopadlo a zatúlaného stratenca vrátili späť rodičom.

Toto bol teda Dušanov zážitok z útleho detstva, ktorý si nepamätal. Alebo len veľmi málo. Ak by poslúchol svoju mamu a zostal na mieste, alebo len kúsok od neho, nič by sa nestalo. To by však nebol ten beťár Dušan, aby niečo nevymyslel a nevyviedol.

Keď už hovoríme o tom poslúchaní, okamžite mi prišiel na myseľ ďalší príbeh. Takmer tragický. Preto mi aj Dušan prezradil, že mi o ňom nechcel povedať prvýkrát. Mal obavy. Nevedel, či by sa to hodilo. Ako však vidíte, nakoniec sa sem predsa len dostal.